

IN EPISTOL. CONC. I. 3

bus, morbis, paupertate, afflictione torqueri, statim iudicat, illum esse improbum, peccatorem, & a Deo reiectum. Iuxta quem nimis modum olim lobum amici sui peccati propter afflictionē insimulabant. Contrā, quando aliquem conspicatur prospera valetudine, felici successu, amplis diutinij, preclaris honoribus, magnaq; existimatione praeditum, illum mox probum, iustum, & vere Dei electum censet. Ex hoc tum iudicio venit, ut pīj improbi, improbi pīj habeantur. Quo profectō iudicio nihil peius excoigitari potest: iuxta illud Esaīe, Vz qui bonū mali, & malū bonū dicūt. Ne igitur & nos in persuationem hanc falsam labamur, porroq; decipramur, docet hāc Lectio, illos q; hic propter miseras infelices estimantur, verē esse felices: contrā qui hic propter successum luculentiore habentur felices, prorsus infelices esse. Quanquam autem hoc ipsum in Mundo non appareat nec videri possit, apparebit ramen manifestissime in mundi fine. Nam tum (vti hic Sapiens inquit) stabunt iusti in maxima fiducia aduersus eos, qui illos angustiauerunt, tum qui ante tanquam impropria & stulti deridebantur, inter filios Dei connumerabuntur: tum ē contrario, qui omnium habebantur præstantissimi confidentissimiq; turbabuntur timore horribili, præ angustia spiritus gement, & semetipos insaniz accusabunt. Non emur hic itaq; primō, ne quem iuxta externa vel bona vel mala iudicemus: deinde, vt ipsi lubeatis in hoc mundo propter Deum & pietate habeamur improbi & insanii, quō post æternū latititia inenarrabilis potiamur.

IN EANDEM CONCIO

TERTIA.